

ES VEI MATEI I ES VEI TIRORIL.LO

Açò era un poble on hi havia dos veis: un que li deien es vei Matei i s'altre es vei Tiroril·lo, que eren molt crics.

Un dia es vei Matei va quedar a deure un cèntim de cavallet a s'altre, i li feia peresa es pagar-l'hi, tan cric com era.

Per no haver-l'hi de pagar, un dia se'n pensà una.

—Ja sé què faré —va dir—: faré es mort, i així m' ho perdonarà.

Un dia se resol, i es dematí no es va moure de dins es llit, i uis tancats, fent es mort.

Quan se féu grandia i es vesins van veure que no s'aixecava, van dir:

—Qualque cosa de nou li haurà pigat, an es vei Matei, com no s'aixeca.

Van avisar es Rector i sa Justícia, li van obrir ses portes, i com me'l veuen estirat damunt es llit sense bategar-se, tots van dir:

—No, ell és ben mort! L' haurem d'enterrar. Comencen a tocar de mort, i es vei Tiroril·lo, com ho sent, va demanar:

—Qui és es mort?

—Es vei Matei.

—Mirau! , ell qui me devia un centimet! Ja no me'l pagarà. No, però no l'hi perdon.

A llavors va pensar:

—Ja sé què faré. Anit el tindran tota sa nit dins la iglésia. M'amagaré dins sa trona, i quan no hi haurà ningú, li pendré ses sabates.

Es vespre se'n va, i, a's temps que es vei Matei jeia ben estirat dins la iglésia, ell estava dins sa trona, esperant per pendre-li ses sabates.

Aixuixí senten renou de gent que s'acostava. I van esser una quadrilla de lladres carregats de doblers, qui anaven a partir-se'ls dins la iglésia, a sa claror de sa llàntia. Es temps que començaren a comptar es doblers, s'alça es vei Matei de dins sa caixa i comença a cridar:

—Totes ses ànimes difuntes que surtin juntes! Totes ses ànimes difuntes que surtin juntes!

Es lladres, com senten allò, carregats de por, s'alcen, i, cametes treis-me d'aquí, cap a fora, deixant es sacs d'es doblers allà enmig.

Es dos veis s'alcen, i a corrents cap en es doblers, a repartir-se'ls. Quan ja se'ls acabaven de repartir, es vei Tiroril·lo va pensar amb es centimet, i li digué:

—Un centimet me falta, es que me deus. Dóna'm es centimet que em falta, dic.

A l'entretant es lladres havien tornat arrera per veure si arreplegarien lo deixat; però quan foren a ses portes i van sentir:

—Un centimet me falta, dóna'm es centimet, —Sí que són moltes ses ànimes difuntes! —van dir ells—. Ell sols no els ha tocat un centimet perhom, n'hi ha una qui s'ha quedat sense!

I ja són partits ben deveres, i es dos veis se'n van dur es doblers i van ser ben rics fins que es van morir.

Rondalla extreta de *Rondaies de Menorca* volum I d'**Andreu Ferrer Ginard**